# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15de Februar 1900. 49de Aargang.

## Tale af Ældste James E. Talmage,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 19de November 1899.

Det er opmuntrende saavel som interessant og belærende at lytte til en saadan Beretning om de Sidste-Dages Helliges Fremgang og Tilvækst, som vi have hørt her i Dag. Det maa ligeledes være opmuntrende at betragte dette Folks Fremtid og Guds Hensigter, saasom han har aabenbaret os dem. Ikke alene ved denne Lejlighed, men paa flere Søndage i den senere Tid, have vi lyttet til Rapporter af Apostlene og andre af Kirkens ledende Embedsmænd, saavel som af Ældster, der nylig ere komne hjem fra deres Missioner i fremmede Lande, angaaende dette Værks Tilstand i de forskellige Verdensdele; og jeg formoder, at de Sidste-Dages Hellige har heri fundet god Grund for Taknemmelighed til Herren for hans Varetægt og Bistand.

Det er et uimodsigeligt Faktum, at denne Kirke har skredet fremad paa en Maade, der er næsten forbausende, og at den endnu har en Tilvækst, der tydelig viser dens Livskraft og den højeste Magt, der styrer alt til dens Bedste — og som har sat Sejersseglet paa den Skæbne, der er den forud bestemt.

Hidtil har det været populært at berygte „Mormonismen" (som vor Kirkes Troslære er bleven kaldet). Kirken har haft et forargeligt Navn, og hvad der i denne Verden bærer et daarligt Navn, høres sjælden omtalt til Gunst, men tværtimod til Vanære og Nedværdigelse. Det er bleven en Skik iblandt Menneskene i vor Tid at bedømme en Ting efter dens Navn, og sjælden undersøge dens Værd eller Brugbarhed videre. Vi leve ligesom under et System af Forkortelser og Forbogstaver, og af det blotte Navn drage vi vore Slutninger. Den Smule Kundskab, vi have, synes mig ligesom at være bunden i Pakker, der mærkes saa at sige paa en løs og ligegyldig Maade, og vi gøre os sjælden den Ulejlighed at løse

Baandet eller rive det ydre Papir af for at se, hvad Pakken indeholder. Den Pakke, der er mærket „Mormonisme", har af mange Folk altid været anset for noget daarligt.

Der er dog mange, der have faaet Øjnene opladte og Ørene aabnede formedelst vore Missionærers utrættelige Arbejde og Eksempel, og som til deres Forundring have fundet, at Mormonismen slet ikke var, hvad de havde tænkt sig om den. Ja endog i vor Tids lovgivende Forsamlinger vedtages de fleste Forslag blot fra Titelen uden nogen synderlig Undersøgelse i Enkelthederne. Naar vi bruge vor egen Dømmekraft, idet vi bedømme Rigtigheden eller Urigtigheden af Ting, der foreligge os, tage vi sjælden Tid til grundig at undersøge Sagens Beskaffenhed, men almindeligvis slaa os til Ro med at give vore Anskuelser fra hvad, vi have hørt sagt af andre fordomsfulde Personer.

„Mormonerne" — det Folk, der med Rette ere Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige — har kun forlangt at blive kendt, at blive undersøgt, at sættes paa Prøve, og da at blive dømt efter Retfærdighedens Lov i Overensstemmelse med Resultatet af en saadan Undersøgelse. Men det er ikke alene med Hensyn til vor egen Kirke, ej heller Kirker i Almindelighed, men i Alting tage vi Hensyn til Benævnelsen fremfor alt andet, ja endog vilde gribe efter Skyggen af noget, uden at bryde sig om Tingens Virkelighed.

Jeg erindrer at have læst for mange Aar siden et Værk, der bekender at fremstille, hvad der er bekendt som Darwins Teori. Jeg læste Bogen med dyb Interesse. Den bar den iøjnefaldende Titel „Darwinismen". Ligeledes læste jeg en anden Bog, der ogsaa udgav sig for en Kommentar over den store Naturkyndige, og en tredie læste jeg, og var nu ganske overbevist om, at dersom jeg vilde vide noget om Darwin og hans Værk, maatte jeg læse hans eget. Mangen Sandhed er i vor Tid forkastet ved at blive regnet som henhørende til et eller andet ilde omtalt System. Naturforskeren her nævnet har lagt mange Sandheder for Dagen, men naar en af dem nævnes, faar den sit Banesaar ved at sige: „Det er kun Darwinisme". De evige Sandheder, der læres i vor Kirke, erklæres højt af vore Ældster, men deres gode Virkning bliver ofte aldeles forhindret ved et Udraab fra en eller anden Modstander: „O, det er bare Mormonisme."

Kun nogle faa Maaneder siden var jeg i en af de store Stæder i England. Som jeg en Aften gik paa Gaden, kom jeg til et Sted, hvor en Masse Mennesker havde samlet sig, og jeg indsaa snart, at det var en af vore egne Forsamlinger, der blev afholdt. Jeg havde ikke i Forvejen hørt noget om, at der skulde holdes Forsamling. Jeg tog Plads i Udkanten af den forsamlede Hob, og lyttede med megen Interesse til de Bemærkninger, Ældsterne gjorde angaaende vor Tro og Lære. De talte paa en ligefrem og efter mit Skøn overbevisende Maade, efter

hvad jeg kunde se af den Opmærksomhed, deres Tilhørere skænkede dem. Emnet var: Evangeliets Gengivelse og Profetierne om de sidste Dage, samt de Tegn, der skulde gaa forud for Herrens store Tilkommelses Dag. Jeg lyttede ogsaa til nogle af de Bemærkninger, der gjordes blandt disse Tilhørere, og mange af dem syntes at være oprigtige og alvorlige, bevidnende deres Overvejelse af Ordet og almindeligvis et godt Indtryk paa deres Sind. Læren, som den blev fremlagt, syntes at bevæge mange. Saa faldt mine Øjne paa een, som bevægede sig med Iverighed iblandt de forsamlede og hviskede i Ørene paa dem, der laante Opmærksomhed til Taleren: „Vide I ikke, hvad dette er? Det er Mormonisme?" og straks var Magnetismen mellem Ældsten og saadanne Tilhørere afbrudt, og de foragtede nu, hvad de havde hørt. Nogle gik med Ærgrelse bort, medens andre forblev for at tage Del i et Forsøg paa at gøre Oprør. Saalænge Sandheden blev frembaaret uden et Navn, maatte de agte det, men saa snart de fandt, at det hørte til et System, de ikke havde Respekt for, forkastede de den og traadte den under Fødder. Maaske denne Tilstand vil vedvare, indtil vi have lært at anerkende og elske Sandheden for dens egen Skyld, og ikke paa Grund af noget som helst Navn, man har fæstet til den.

Jeg finder Glæde i Sandheden, som den forkyndes i Overensstemmelse med denne Kirkes Lærdomme, thi den staar paa sit eget Værd. Den behøver ingen andre Støtter. Den holdes i Ære for sin egen Skyld. Dog er det bleven os sagt i Dag, at de, som have annammet Sandheden, ere kun en lille Hob sammenlignet med dem, som have forkastet den. Dersom Mormonismen blev mere populær, kunne vi derfor haabe, at den engang vilde blive den universale Religion? Det kan jeg ikke tro. Jeg ser ingen Grund til at haabe det, saaledes som Benævnelsen „Universal Religion" almindeligvis er brugt. Jeg venter ikke at se den Dag i nogen nær Fremtid, naar Guds ypperligste Sandheder ville blive populære i den ganske Verden. Herrens Folk har altid staaet i Modsætning til Verden. Den og Guds Folk have tilsyneladende aldrig staaet i Forlig med hverandre. Ihukom de Ord af Formaning og Opmuntring, Frelseren udtalte til Apostlene, kort før han forlod dem. Disse ere hans Ord: „Dersom Verden hader eder, da vider, at den har hadet mig førend eder. Vare I af Verden, saa vilde Verden elske sit eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg haver udvalgt eder af Verden, derfor hader Verden eder."

Den kristne Lære var upopulær paa Frelserens og Apostlenes Tid. Den har altid været upopulær. Maaske denne Paastand vil bestrides af nogle af dem, som ere bekendte med det Faktum, at en stor Del af Menneskeslægten sige sig at være Kristi Efterfølgere. Men den sande Kristendom — den som Frelseren selv lærte, og som hans Apostle efterlevede, den Kristendom, der blev Verden tilbudt som et Frelsemiddel —

den har altid været upopulær. Det, som gennem de sidste femten Aarhundreder er bleven kaldet Kristendom, har muligen vundet Yndest hos Menneskene, men efter dens Maalestok var vor Frelser selv en daarlig Kristen. Jeg skal derfor ikke føle mig skuffet, om vi endnu i mange Aar skulde finde Guds Folk et besynderligt upopulært Folk; at de ere adskilte fra Verden, og at den Befaling endnu er i Kraft: „Kom ud fra hende, o mit Folk." Verdens Ugudelighed er skrækkelig, og hvis man vil i Sandhed tjene Gud, maa man forsage denne Verdens Aand og komme i Besiddelse af Guds Aand.

Vi have Aarsag til at være taknemmelige for, at Popularitet ikke altid kan betragtes som et Middel, hvormed at bedømme en Tings Rigtighed. Ikke alene var Kristus selv forhaanet eller hans Apostle anklagede, men Sandhedens mægtigste Forsvarere have altid været upopulære. Martyrernes Aand have været deres Styrke, medens Morderaanden altid har været deres Dødsfjende. Herrens Værk udbredes og vil vedblive at udspredes; men jeg tror, at Kristi Kirke vil endnu længe være mindre udstrakt end Verdens Rige, og derfor vil der være en Forskel paa dem, som i Sandhed ere Guds Folk, og dem, som ere Verdens Børn. Men dette Værk vil kræve mere og mere Anerkendelse og vil gøre Fremgang. Det har allerede opfordret Verdens Vismænd og de eftertænkende af enhver Stand til at undersøge Lærdommen. Jeg kommer i Tanke om Tilfælde af Modstand, der har forandret sig i sin Udøvelsesmaade, og ligeledes med Hensyn til Forfølgelser. Det holdes for Eksempel ikke længer for aldeles uforsvarligt at undersøge dette saa ilde omtalte Folks Sæder og Skikke, eller at gøre sig bekendt med Sandheden eller Urigtigheden af denne Kirkes Lære. Jeg har haft den Fornøjelse og det Privilegium i den senere Tid efter Indbydelse, usøgte og uventede, at holde Foredrag over denne Kirkes Lærdomme i nogle af de første Universiteter i vort Land samt i andre høje Krese ude i Verden. Det har forundret mig at finde, at en stor Forandring har fundet Sted, og at Mænd af Skoler og Kollegier nu anse det som ret og billigt at undersøge, tildels om ikke grundigt, hvad denne saa falskelig beskyldte Kirke gør Krav paa og Paastand om.

Lad mig fremstille et tydeligt Eksempel herpaa: Mormons Bog, der af dem, som ikke selv have undersøgt Læren, anses som Hovedsummen af hvad denne Kirke anerkender som Guds Ord, „Mormonbibelen", som den haanlig og urigtig bliver kaldet — gør Fordring paa og tiltrækker sig uddannede og lærde Mænds Opmærksomhed. For nogle Maaneder siden lyttede jeg i Edinborg med megen Interesse til en Diskussion blandt visse Professorer af den Stads store Universitet angaaende Mormons Bog. Nogle af dem, der havde læst i den, havde fundet for deres eget Vedkommende Usammenhængigheden af mange af de falske Rygter, der have været i Omløb angaaende dens Fremkomst — særlig den

saakaldte Spauldingshistorie, hvilken viste sig for dem aldeles uoverensstemmende.

Tillad mig at fortælle et andet Tilfælde: Jeg havde efter Forlangende den Ære at tale til en stor Forsamling i Forbindelse med Cornells Universitet for en Tid siden. Man bad mig om at omhandle Mormonismens Historie, og Mormons Bog tiltrak sig nødvendigvis nogen Opmærksomhed i Løbet af mine Bemærkninger. Forsamlingen var under Præsidium af Professor Moses Coit Tyler, en af de højeste Autoriteter for samtidig amerikansk Historie. Efter at jeg havde endt min Tale, stod han frem og talte. Han gjorde den ærede Forsamling opmærksom paa, at de boede kun nogle faa Mil fra Stedet, hvor de Plader, af hvilke Mormons Bog er en Oversættelse, siges at være blevne fundne. Og med særdeles Forsigtighed og Betænksomhed udtalte han sig som følger: „Vi have mærkelig nok forfejlet i vore Bestræbelser paa at opklare den amerikanske Histories Opgave, og Hovedaarsagen dertil er, at vi altid have afholdt os fra at tage under Overvejelse visse vigtige Faktorer, blandt hvilke er dette Mormonspørgsmaal, der maa skænkes Opmærksomhed af vor Tids Historikere, hvis vi nogensinde skulle finde et korrekt Svar paa Verdenshistoriens Opgave."

Angaaende Mormons Bog sagde han senere hen: „Hvis vi havde faaet en Beretning om, at der langt inde midt i Afrika var fundet Plader indgraverede med Urskrift, og at paa nogen som helst Maade, enten mirakuløs eller naturlig, en Oversættelse af deres Skrifttegn var bleven udført, og at Oversættelsen var saa rimelig og tilsyneladende authentisk, som Mormons Bog siges at være, vilde vi for længe siden have sendt en Ekspedition, uden Hensyn til Omkostningerne, for at undersøge og faa i Hænde ethvert Vidnesbyrd, der støtter Sandheden af en saadan Erklæring. Men her ere vi kun nogle faa Mil fra Palmyra og Cumorahs Høj, hvor Pladerne siges at være blevne opdagede, og vi gaa aldrig nær Stedet, ej heller gøre vi os nogen Ulejlighed med en alvorlig Undersøgelse af Sagens Sandfærdighed." At saadanne Bemærkninger skulde komme fra en saadan Kilde, var for mig meget belærende og af stor Betydenhed. I Dag anser den Lærde — den, som gør Krav paa saadan Udmærkelse — det for lige saa magtpaaliggende at gøre sig bekendt med i det mindste de vigtigste Fakta henhørende til Mormons Bogs Historie og denne Kirkes Historie, som at kende noget til Koranen og den muhamedanske Religion.

Livskraften af vor Kirkes Organisation har tiltrukket sig deres Opmærksomhed, der før have betragtet den fra et fjernt Synspunkt. De have formaaet at se, at om det var det urimelige, fejlagtigt benævnede System, saaledes som det er berygtet, kunde det umuligt have bestaaet de haarde Prøver, det har overlevet. Men i Stedet for blot at hænge sammen, og kun at eksistere, har Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige gjort stor

Fremgang og vokset, tiltaget i Antal, i Styrke og i Indflydelse, lige siden den først blev organiseret. Jeg tror, det kan med Rette siges, at der aldrig har været noget Ophold, nogen Stillestaaen eller Holdt i dette Folks Fremadskriden. Medens vi — dersom de forrige Tiders Profetier, saa vel som den nyere Tids, kunne anses som paalidelige — kunne forvente at se Verden og Guds Kirke adskilte fra hinanden endnu en lang Tid, er det dog ikke Hensigten eller Formaalet, at denne Kirke, som er Guds Kirke, skal forsøge at underkue, eller prøve paa at forhindre Verden eller nogen som helst Organisation i den at nyde de Privilegier og den Frihed, den selv ønsker. Tolerance og den passende Respekt og Agtelse for andres Meninger have altid karakteriseret Kristi Kirke og vil vedblive saaledes.

Men Tolerance er dog ikke nogen Erkendelse. Jeg kan tænke, een af mine Venner er aldeles fejltagen i sine Anskuelser eller Tro, og dog vilde det være aldeles Uret, om jeg paa nogen som helst ulovlig Maade vilde forhindre ham i at gøre, som han vilde. Kristi Kirke vil søge at vinde Folk bort fra Verden ved at sætte dem et godt Eksempel og ved sund Lærdom, og ikke ved Tvang eller ved at berøve dem Friheden. Den Formaning, Frelseren gav i forrige Dage, er anvendelig paa hans Folk i Dag: „Lader eders Lys skinne" — ikke blinkende — ikke som Farisæeren, der takkede Gud for, at han var bedre end andre Mennesker, men i Kærlighed, ved at opfylde din Pligt og overlade alt andet i Herrens Haand.

Brødre og Søstre, vi ere ikke paa noget synkende Skib. Vi have faaet Indbydelse Gang efter Gang, og Verden er bleven inviteret til at overvære og se denne Kirkes Begravelse og Mormonismens Endeligt. Men naar Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er kendt for de Sandheder, den repræsenterer, og ikke blot ved et Navn, der i mange Tilfælde bliver stillet i Forbindelse med alt det daarlige, der kan optænkes, saa ville I faa at se, at de, som komme for at overvære dens Begravelse, ville forblive og leve hos dette Folk og deltage i det gode Værk, de udføre. Og lige som denne Kirke vokser, vil enhver Organisation og Institution vokse, som arbejder for Sandhedens Fremgang. Organisationers og Institutioners Livskraft og Udholdenhed skal maales efter Sandheden, de indeholde, ligesom Menneskets Værd skal maales efter Dybden af hans Yndest for Sandhed.

Ligesom Folk forundres, naar de begynde at undersøge Mormons Bog og finde, at den slet ikke er, hvad den sagdes at være, saaledes ville de, naar de begynde at undersøge de forskellige Læresætninger af vor Tro, finde, at de ere ganske anderledes, end de almindeligvis omtales i Verden, og at de ere ypperlige, fordi de ere grundede paa Sandhed. Lader os glædes ved at være forenet med en Kirke, hvis Fremtid er sikker. Vilde nogen vove at gøre den Paastand, der gøres

for dette Værk, hvis den ikke havde guddommelige Forjættelser for sin Støtte, nemlig, at denne Kirke, som er oprettet i dette 19de Aarhundrede, aldrig mere skal overvindes, og at dette Præstedømme, som er bleven gengivet til Jorden, aldrig mere skal borttages? Der er ingen Betingelser forbundne med denne Erklæring. Der er blot en Betingelse for vor Forbindelse med den for evigt, og vor Bestandighed i at holde fast ved den. Men et Dekret er udgaaet af Guds Mund: at det (Riget) aldrig mere skal overvindes eller gives til et andet Folk. Her er en Erklæring fra Gud selv. Desuagtet, eller maaske paa Grund af den, have den Ondes Magter søgt at gøre hans Ord til Løgn, at overvinde Kirken og udrydde Guds Præstedømme af Jorden. Men det er kommen her for at vedblive; Kirken er her og vil bestaa, indtil han, hvis Navn den bærer, selv kommer og regerer over den.

Jeg siger igen: Lader os være villige til at møde Sandheden naar som helst. Værer ikke bange for den. Lader os ikke forvildes af Navne. Poeten gjorde et betydningsfuldt Spørgsmaal, da han tilsyneladende hensigtsløs spurgte: „Hvad er der ved et Navn?" Ofte Alting. Det fordømmer eller ogsaa bifalder. Men tusind Gange bedre er det at være god med et daarligt Navn, end at være ond med det bedste og skønneste Navn. Men naar et Navn gives af Gud, er det baade et Navn og en Titel og mener alt, hvad det indeholder. Navnet paa denne Organisation er den givet af Herren: „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige." Brødre og Søstre, lader os gøre os værdige til dette Navn og denne Titel, som er høj og hellig. Lader os saaledes vandre, at andre maatte ønske at følge i vort Fodspor paa Grund af den Sikkerhed, de kunne finde deri; og at de maatte blive villige til at undersøge det, som du tror, og hvad du gør, fordi de kunne se, at det gør dig til et bedre Menneske. Maa Guds Fred hvile over eder, og maa vi forblive trofaste for evigt, er min Bøn i Jesu' Navn! Amen.

---

Hvor der ikke er Kærlighed i Hjemmet, kan intet lykkes. Paa den Plante, hvis Rod er daarlig, bliver Blomsten af Nødvendighed svag og Frugten daarlig. Lad enhver Husfader og Husmoder lære og holde for Øje, hvor vigtigt det er at holde Fred i Hjemmet, og for at opnaa eller vedligeholde dette uvurderlige Gode, er det nødvendigt at hvert Medlem af Familien i Hjemmet skulde dyrke enhver Dyd, vi kunne finde hos Frelseren ved at studere hans Karakter, da han vandrede i Kødet. Lad Hjertet ofte gentage Poetens yndige Udtryk:

Der er Skønhed her paa Jord
Med et kærligt Hjem.
Der er Fryd i hvert et Ord
I et kærligt Hjem.

---

# Den 15de Februar 1900.

## Holder eder sammen.

De Sidste-Dages Hellige burde søge at forstaa Nødvendigheden af at holde sig i den nærmeste Forbindelse og Omgang med deres Brødre og Søstre, og den bedste og eneste Maade hvorpaa de kunne gøre dette, er at mødes tilsammen ofte og forny deres Broderskab ved at deltage i den hellige Nadver og udtrykke deres Kærlighed til Gud og hverandre i Bøn og Vidnesbyrd. Den Kærlighed, Kristi Evangelium fordrer, vil blive kold naar man bortfjærner sig fra Samfundet, thi man maatte være i Besiddelse af en overnaturlig fast Tro for at kunne staa ene. Det aandelige Liv trænger til Føde lige saa vel som det fysiske, og denne Føde erholdes ved Omgang med dem, der ere i Besiddelse af den Helligaand, thi den vil flyde fra Hjerte til Hjerte som en lindrende Balsam. Den, som bestandig holder sig fra at mødes med de Hellige, bliver snart lunken, og Herren har sagt: „Saaledes, eftersom du er lunken, og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min Mund." Om endog saadanne vedblive i Troen, kunne de ikke vokse; thi de ere afsondrede fra den levende Stamme, hvorigennem de skulle drage den fornødne aandelige Livssaft, uden hvilken de ikke kunne „vokse i Naade og Sandhedens Kundskab". Kirkens Organisation er saaledes skikket til at drage dens Medlemmer sammen i Kærlighedens Baand, indtil de opnaa den Enighed, for hvilken Frelseren bad, da han bønfaldt sin Fader om, at Disciplene maatte blive eet med ham, ligesom han var eet med Faderen.

„Jærn kan skærpe Jærn, og en Mand kan skærpe sin Næstes Ansigt." Naar de Hellige mødes tilsammen ofte, blive de gensidig opbyggede, thi hver drager Fordel af alles Erfarenhed; og ingen kan lytte til sin Broders Vidnesbyrd, uden at blive styrket i sin Tro og fornyet i sit Forsæt om at vokse og gøre Fremgang, thi al vor Fremgang sker timevis, Linie paa Linie, Bud paa Bud, lidt her og lidt der.

Forsømmelse af disse smaa Pligter leder til Formørkelse af Sindet, og en Forsvinden af den første Kærlighed, der opkom i Hjertet, da vi for første Gang blev bekendt med Sandheden af Evangeliet. Vi kunde sige med Paulus: „Forsøm ikke den Naadegave, der er i dig, som er dig given ved Profeti, ved Haandspaalæggelse af de Ældste." A. W.

---

**Ankomst og Beskikkelse.** Den 8de Februar ankom til København følgende Missionærer fra Zion i god Velbefindende efter en behagelig

Overrejse: Anders G. Lundstrøm fra Logan, J. F. Petersen fra Salt Lake City, Chr. N. Christensen fra Brigham City, Utah, og James P. Christensen fra Idaho. Disse Ældster beskikkes til at virke i de forskellige Konferencer som følger: Anders G. Lundstrøm i Gøteborg Konf., J. F. Petersen og James P. Christensen i Københavns Konf. og Chr. N. Christensen i Aalborg Konference.

**Afløsning.** Følgende Ældster løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til deres kære i Zion; Zacharias W. Israelsen, Julius N. Hansen, Niels L. Andersen og Hans P. Jensen.

---

**Rettelse.** I den fra Aarhus os indsendte Rapport, som er indbefattet i den aarlige Missionsrapport i forrige Nummer, er en Fejl, hvilken „Stjerners Læsere bedes rette paa følgende Maade: Klæb Skrivepapir mærket 756 over Tallet 2738 i Spalten under „Møder afholdte“, og i samme Spalte indfør Tallet 1910 i Stedet for 3892; skriv ligeledes i sidste Linie 6049 i Stedet for 8031. Skylden ligger ikke paa vor Side.

---

## Ældsternes Omskiftning.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er der altid Orden i dens mange Omskiftelser, og Omvekslinger i Missionsmarken sker oftere end hjemme i Zions grundfæstede Stave. Der er det ikke sjældent, at en Embedsmand beholder i mange Aar eller til sin Død det Kald, der er bleven ham anbetroet, og han har saaledes Lejlighed til ikke alene at komme til fuldkommen Kendskab til enhver Pligt, der paahviler ham, men kan ogsaa tilegne sig deres fulde Tillid, over hvem han præsiderer. Livets og Pligtens Fordringer tillade ikke den samme Fortrolighed ude i Missionsmarken, som der eksisterer i Zion, eftersom Ældsterne ikke godt kunne forblive paa samme Sted mere end en kort Tid. Ofte have de tilegnet sig den yderste Tillid og Fortrolighed af dem, som de have døbt; den, som undersøger Evangeliet, har ogsaa ofte faaet en høj Agtelse for den Herrens Tjener, som forkynder det, og de Hellige i Almindelighed skænke Ældsterne deres Tiltro og Forbønner samt byde dem velkommen i deres Hjem; men naar disse Venskabsbaand saaledes ere knyttede, maa de igen opbrydes efter en kort Varighed, naar Ældsten betræder en ny Arbejdsmark eller vandrer hjem til sine kære.

Det kan ligeledes med Rette siges, at nogle Ældster meget lettere kunne komme i Berøring med fremmede, saavel som med de Hellige, og vinde Adgang til disses Hjerter; og vi have lagt Mærke til, at dette Bekendtskab ikke altid kommer af at have været længe i den samme Egn.

Der er ofte straks et Bekendtskab stiftet, som om det kun var en Fornyelse af et gammelt, og ofte ses det, at i to eller tre Maaneders Løb er en Ældste bleven saa afholdt af de Hellige, iblandt hvilke han havde arbejdet, at hans Omveksling til en anden Gren i samme Konference har syntes som at sønderbryde et stærkt Vennebaand, eller berøve Hjemmet en Herlighed.

Dette er ikke at forundres over, efterdi vi tilskrive det at være „Aandens Virkning i Fredens Baand", og vi have set Tilfælde, hvor baade de Hellige og fremmede, der undersøge Evangeliet, have elsket en Ældste saa højt, at dennes Bortflytning har været saa meget imod hines Villie, at endog en meget mere tjenstdygtig Ældste har maattet arbejde længe, førend han kunde indtage den samme Plads i Menneskenes Hjerte, som hans Forgænger havde vundet. Medens dette maaske er naturligt nok, burde det undgaas saa meget som muligt. En Ældste, som er ordineret og beskikket til at virke i en Gren, Konference eller Mission, burde modtages og støttes som en Herrens Tjener, hans Modtagelse være lige saa hjertelig, hans Raad ligesaa dyrebart, og hans Kaldelse lige saa vel anset og respekteret, som om han var en gammel tro Ven, og en Herrens Tjener, som han jo er.

Der sker ofte Omskiftelser i Forstanderembedet for Konferencer. Trofaste Mænd blive hæderligen løste fra deres Virksomhed, og andre tage deres Plads. Ældster, der arbejde sammen, kunne ikke altid faa deres Medarbejder udsøgt efter deres eget Skøn. Mulig kan han være en yngre Mand fra samme Konference, eller han kan være tagen fra et andet langt fraliggende Sted; men i intet Tilfælde burde nogen paa en upassende Maade kritisere saadanne Beskikkelser og derved forstyrre den Fred og Enighed, der er saa ønskelig. Ingen Misundelse burde næres, ingen Stikleri bruges, eller betvivlende Spørgsmaal gøres; thi ingen, som værdigen holder nogen Autoritet formedelst det hellige Præstedømme, vil andet end ønske at besidde og tragte efter den Helligaands Inspiration og Aabenbarelse i baade Beskikkelse og Afløsning af Ældsterne. De, som præsidere, have ingen personlige Interesser at betjene, men Missionens Velfærd er deres hele Formaal, som vi ogsaa tro, det er alle Brødrenes. Og naar nogen uventet Forandring sker, vil bønlig Underdanighed og en hjertelig og tillidsfuld Understøttelse almindeligvis paavise Rigtigheden af de skete Omvekslinger.

Vi ønske ikke, at nogen af Ældsterne eller de Hellige heraf skulde drage den Slutning, at der er eller har været noget som helst nævneværd Tilfælde af Uunderdanighed, skøndt det paa Grund af den saaledes vundne Kærlighed og Tillid sommetider kunde synes ønskeligt, at disse Forandringer ikke fandtes nødvendige; men de ere uundgaaelige, som enhver vil kunne indse, og den trofaste Ældste kan forfremmes eller løses uden den mindste Anelse om, at nogen, som har Rettigheden dertil, gør

Omvekslinger for deres egen Skyld. Det er os kært at kunne sige, at det er yderst sjældent, vi høre Tale om nogen Slags Forestilling i denne Henseende, men Lydighedens Grundprincip er muligvis ikke tydeligt og klart nok for enhver til at forebygge Kritik og urigtig Bedømmelse, samt sætte os i Stand til at tilsidesætte vort eget Omdømme og vore Beklagelser af skete Omvekslinger, naar Guds Aand har vidnet, at de vare ønskelige eller gavnlige; og guddommelig Visdom vil endog føre til Bedste, hvad der synes at være en Fejltagelse.

Der er altid en vis Individualitet i ethvert Menneske, og denne kan mulig vise sig i at opfinde nye Fremgangsmaader i Stedet for de hidtil brugte, og denne Ejendommelighed kan siges at tilhøre Systemet saa vel som den enkelte. Kirkens Historie viser Individualitet, som dog er modtagelig for Aandens Inspiration, der tilhører al Autoritet; ikke formedelst nogen som helst Undertrykkelse af evige Principper, men ved paa nye Maader at foretage de Bevægelser, der gøres nødvendige paa forskellige Tider. Ingen stereotypt Ide med Hensyn til Fremgangsmaade synes tjenlig. Naar een Kurs saaledes synes at have tjent sit Bestemmelses Maal, udvikles en anden ved Omveksling af Ledere; og saaledes synes enhver af Kirkens Embedsmænd, fra den højeste til den ringeste, efter Guds vise Hensigt at have et eget Arbejde eller en egen Mission at udføre, og Oppositionens Pileskud ses at forfejle deres Maal, fordi enhver modtagelig Aand bærer sit Vidnesbyrd om Rigtigheden af disse Omvekslinger i det flygtige, ligesom til Nødvendigheden af Varighed af det, som er evigt. Brødrene ville vist kunne indse, hvor vigtigt det er at opholde enhver Leder ved sin Tiltro, sine Forbønner og et hjerteligt Bifald af disses utrættelige Arbejde. N.

---

## De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 32.)

---

### Israels Husholdning.

Den 10de Trosartikel: „Vi tro paa den virkelige Indsamling af Israel og paa Genbringelsen af de ti Stammer osv."

Israel. — I sin oprindelige Betydning udtrykte dette Navn Tanken om en, som havde vundet Velbehag hos Herren formedelst sin tillidsfulde Paakaldelse og Bøn til Gud. I den hellige Skrift findes dette Navn først som en Benævnelse, Herren gav Jakob, da denne formedelst sin faste Udholdenhed bevægede sin himmelske Gæst i Ørkenen til at udtale den mærkelige Velsignelse: „Dit Navn skal ikke fremdeles kaldes alene Jakob, men Israel; thi du haver holdt dig fyrsteligen med Gud og med Mennesker og fik Overhaand." Endvidere læse vi: „Og Gud

aabenbaredes atter for Jakob, der han var kommen af Padan-Aram, og velsignede ham. Og Gud sagde til ham: Dit Navn er Jakob; dit Navn skal ikke ydermere kaldes Jakob, men Israel skal være dit Navn; og han kaldte hans Navn Israel."

Men dette Æresnavn, der under Omstændigheder af en saa højtidelig Beskaffenhed blev ham given, fik snart en mere udstrakt Anvendelse, og i Tidens Løb kom til at repræsentere al Abrahams Sæd gennem Isak og Jakob, til hvem Herren havde gentaget sin Forjættelse, at i hans Sæd skulde alle Jordens Slægter velsignes. Saaledes udbredte denne Patriarks Navn sig i dets Anvendelse paa hele Nationen indbefattende de ti Stammer, der vare stolte af Navnet „Israeliter" eller „Israels Børn". Under dette Navn vare de bekendte i deres Hjemsøgelsesdage, i de fyrretyve Aar, de vare paa Vandring i Ørkenen til det forjættede Land, og ligeledes i det Tidsrum de eksisterede som en mægtig Nation under Dommerne, og som en forenet Nation i et hundrede og tyve Aar, der indbefatte Sauls, Davids og Salomons Regeringstid.

Ved Salomons Død, omtrent 975 Aar f. Kr. blev Riget delt. Juda Stamme og en Del af Benjamins Stamme anerkendte Rehoboam, Salomons Søn, og Efterfølger paa Tronen, medens det øvrige af Folket, der almindeligvis omtales som de ti Stammer, gjorde Oprør mod Rehoboam, og saaledes rev sig løs fra Davids Hus. Disse valgte sig Jeroboam til Konge. De ti Stammer under Jeroboam beholdt Navn af det Israelitiske Rige, endskøndt det ogsaa var kendt under Navn af Ephraim, formedelst denne Stammes overlegne Antal, medens Rehoboam og hans Undersaatter vare bekendte under Navn af Juda Rige. For to hundrede og halvtredsindstyve Aar beholdt disse to Riger hver sin egen Uafhængighed, hvorefter (721 f. Kr.) det Israelitiske Riges Uafhængighed ophørte, idet Folket blev af Assyrerne bragt i Fangenskab under Kong Salmanasser. Juda Rige var anerkendt for mer end et Hundrede Aar længer, hvorefter det ophørte ved Kong Nebukadnezar, der paaførte dem det babyloniske Fangenskab. For omtrent halvfjerdsindstyve Aar forblev Folket saaledes bundne, hvilket var ganske i Overensstemmelse med Jeremiæ Profeti. Derefter formildede Herren deres Herskeres Hjerter, og deres Løsladelse blev paabegyndt af Kong Cyrus. Folket fik Tilladelse til at vende tilbage til Judæa og til at genopbygge Templet i Jerusalem.

Dette Folk, der engang var bekendt som Hebræer eller Jøder, beholdt deres Nationsnavn, Israel, skøndt de kun indbefattede mindre end to af de tolv Stammer.

Navnet Israel, der med en saa rosværdig Stolthed var bleven bevaret af Levningen af et en Gang mægtigt Folk, blev anvendt figurligen til at antyde de udvalgte og anerkendte, der udgjorde Kristi Kirke, og i den Betydning bruges det endnu i vore Dage. Hvor vi først gøres bekendte med Israels Folk i Historien, finde vi dem som et enigt Folk.

For at vi maa kunne fatte Indsamlingens hele Betydning, som den er hentydet til i den tiende af vore Trosartikler, er det nødvendigt, at vi først betragte de Fordrivelser og Adspredelser, for hvilke Folket har været udsat. Den hellige Skrift er fuld af Profetier om disse Adspredelser, og i Forening med Historien i Almindelighed vidner om disse Profetiers Opfyldelse.

Israeliternes Adspredelse forudsagt. Det er sagt, at dersom det Israelitiske Folks hele Historie var skreven, vilde den være en Historie af Historier, Nøglen til Verdens Historie i de sidste tyve Aarhundreder. God Grund til en saa omfattende Fremstilling findes deri, at Israeliterne have været saa fuldstændigt adspredte blandt Nationerne, at man anser dette adspredte Folk som Aarsag til Opkomsten og Udviklingen af næsten enhver Forgrening af Menneskeslægten. Denne Adspredelse har foregaaet i forskellige Perioder gennem Aartusinder. Det forudsaas af de tidlige Profeter blandt Guds udvalgte Folk, og de aandelige Ledere i enhver Generation forud for og kort efter Frelserens Tid forudsagde Folkets Adspredelse som en fastsat Straf for deres tiltagende Ugudelighed, eller henviste til Opfyldelsen af tidligere Profetier angaaende Adspredelsen, som da allerede var fuldbyrdet, og dertil forudsagde yderligere den fuldstændige Opløsning af Nationen.

Bibelske Profetier. Under Israels møjsommelige Vandring fra Egypten, hvor de havde boet som i et Fængsel, til Kanaan, det Land, der var dem lovet til Ejendom, gav Herren dem mange Love og indstiftede Ordinanser til en Rettesnor for dem baade i timelige og aandelige Anliggender. Til Opmuntring fremstillede han for deres Betragtning Velsignelser, der i Herlighed og Storhed langt overgik, hvad Menneskets blot naturlige Forstand kunde fatte, medens han betingede disse paa Lydighed mod Retfærdighedens Love, og paa deres Underdanighed til ham som deres Gud og Konge. I Modsætning til dette Billede af lyksalig Velstand beskrev Herren med frygtelig Bestemthed og hjerteskærende Udstykning den Tilstand af Ulykker, Fortabthed og ødelæggende Lidelser, der visseligen vilde blive deres Del, hvis de vandrede bort fra Dydens og Pligtens Stier og øvede Hedningernes syndige Gerninger, med hvem de vilde have Samkvem. Den skrækkeligste Del af dette Billede var den, der viste Nationens mulige Søndersplittelse og Folkets Adspredelse blandt dem, der ikke kendte Gud. Men disse svare Ulykker skulde dog ikke komme over Israeliterne, førend mindre haarde Straffedomme havde vist sig upaaagtede.

Da Rejsen i Ørkenen var nær til Ende, og Israeliterne beredte sig paa at gaa over Jordanen for at indtage det dem forjættede Land — og Moses, deres Patriark, Profet og Lovgiver, skulde bestige Nebo Bjærg for derfra at beskue sit Folks Arveland — paamindede han dem igen om de Velsignelser eller Forbandelser, der vare betingede paa Overholdelsen

eller Overtrædelsen af Guds Love. „Herren skal lade dig slaaes for dine Fjenders Ansigt,"[1] lød Herrens Ord, og atter: „Herren skal lade dig og din Konge, som du skal sætte over dig, gaa til et Folk, som hverken du, ej heller dine Fædre kende, og der skal du tjene andre Guder af Træ og Sten. Og der skal du blive til en Forskrækkelse til et Ordsprog og til Spot iblandt alle Folkene, hvor Herren skal føre dig hen."[2] Endvidere siger han: „Herren skal opføre et Folk over dig, langt fra, fra Jordens Ende, saasom Ørkenen flyver, et Folk, hvis Tungemaal du ikke forstaar; et ublu Folk, som ikke skal agte den gamle Person og ej være den unge naadig."[3] Og Herren skal bortsprede dig iblandt alle Folk fra den ene Jordens Ende til den anden, og der skal du tjene andre Guder, som hverken du eller dine Fædre kende, Træ og Sten."[4]

Længere henad i de hellige Skrifters Beretninger ses det tydeligt, at Israel valgte det onde og derved forspildte Velsignelserne og paadrog sig Forbandelsen. Da den syndige Jeroboams Søn laa dødelig syg, sendte den bekymrede Konge sin Hustru forklædt hen til Israels blinde Profet, Alia, for at adspørge Herren angaaende Barnets Skæbne. Profeten, idet han i Aanden saa længere end hans Alderdoms blinde Øjne, forudsagde Barnets Død og Jeroboams Hus' Fald, og sagde endvidere: „Og Herren skal slaa Israel, ligesom Røret røres i Vandet, og oprykke Israel af dette gode Land, som han gav deres Fædre, og bortstrø dem paa hin Side Floden, fordi de gjorde deres Lunde og opirrede Herren."[5]

I Isaias' 5te Kapitel retfærdiggør Herren sin Dom over Folket, og ligner dem med en ufrugtbar Vingaard, der, uagtet dens gode Hegn og sikre Varetægt, kun havde frembragt vilde Druer, der kun vare værd at kaste ud. „Derfor er mit Folk bortført", siger han i det 13de Vers. Dog, for at de ikke aldeles skulde drage sig bort fra deres Fædres Gud, bleve de advarede om, at andre Trængsler skulde følge: „Men hvad ville I gøre paa Hjemsøgelsens Dag, og i den Ødelæggelse, som skal komme langt fra? Til hvem ville I fly om Hjælp." Profeten drager her dette ugudelige Folks Opmærksomhed hen til den Kendsgerning, at deres Hjemsøgelse kom fra Gud: „Hvo gav Jakob til at plyndres, og Israel til Røverne? og han er den, vi syndede imod, og de vilde ikke vandre i hans Veje og ikke høre paa hans Lov. Derfor udøste han sin Vredes Grumhed og Krigsmagt over ham, og stak Ild paa ham trindt omkring; men han forstod det ikke, og han fortærede ham, men han lagde det ikke paa Hjerte."

Skøndt det israelitiske Folk saaledes var kommet i Fangenskab, var dette dog ikke tilstrækkelig Advarsel for Juda Folk, men disse behøvede endnu mere at advares og trues. Ved Profeten Jeremias blev deres Brødres tunge Skæbne bragt i deres Erindring, hvorefter Herren paa

[1] 5. Mose. 28, 25. [2] Vers 36. 37. [3] 5. Mose. 28, 49. 50. [4] Vers 74. [5] 1. Kong. 14, 15.

Grund af deres vedvarende og tiltagende Ugudelighed sagde: „Og jeg vil bortkaste eder fra mit Ansigt, ligesom jeg bortkastede eders Brødre, den ganske Ephraims Sæd."[1] Deres Land skulde plyndres; alle Judæ Stæder skulde overgives til Ødelæggelse, og Folket skulde adspredes iblandt alle Riger. Andre Profeter aabenbarede Herrens Vredes Domme og strænge Advarsel, hvilke lyde saaledes: „Jeg vil lade Israels Hus fare hid og did iblandt alle Hedningerne, som Kornet farer hid og did i et Sold,"[2] og atter: „Og jeg vil saa dem iblandt Folkene, og de skal ihukomme mig i de langt fraliggende Stæder."[3] (Fortsættes.)

---

## Meget gamle Ruiner fundne.

Ruiner, der muligvis ere meget ældre end nogle af de hidtil opdagede i de Forenede Stater i Amerika, ere for nylig blevne udgravede paa en for Ute-Indianerne opmaalt Landstrækning i den sydvestlige Del af Staten Colorado. Opdageren af disse Ruiner var Thomas H. Wigglesworth, Ingenieur for Anlæggelsen af Kanaler for kunstig Vanding paa nævnte Landstrækning til Brug for Indianerne. Det er Hr. Wigglesworths Mening efter nøje Undersøgelser og forsigtige Beregninger i mange Maaneders Løb, at Klippebeboerne ikke vare det eneste Folk, der i fordums Tider har beboet Montezuma og andre Dele af det sydvestlige Colorado, før de nulevende Indianerstammers Ankomst. Han har opdaget, hvad han anser for uomstridelige Beviser for et ældre Folkeslag. Hans Mening er, at Klippebeboernes Forgængere boede i de frugtbare Dale i Huse byggede af ubrændte Sten, og ikke af faste Sten.

Han skriver: „Lerhusene stod paa den flade Jord og vare omgivne af Kornmarker. Jeg har gennemgravet Høje 40 Alen lange og 15 Alen brede, der var Gruset af saadanne store Bygninger af Adobie (som denne ubrændte Mursten kaldes).

„Medens Arbejdet paa den store Kanal, som Regeringen lod udgrave for Indianerne, gik for sig, bragte vi for Dagen Grundmuren af en rund Bygning, med Kælder. Efter min Mening har dette ukendte Folks vigtigste Bygninger bestaaet af to Etager, een i Jorden og een ovenover. De Ruiner, vi udgravede ere ganske runde, og deres Grundmure ere lige saa faste som den Dag, de bleve byggede. De vare tilsyneladende byggede for mange Aartusinder siden.

„Jeg kan udpege Hundreder af Høje af en lignende Slags, som dem vi udgravede. Vi fandt en dejlig Vase, udarbejdet af Oldtidsbeboerne, saa smuk, som jeg nogensinde har set."

[1] Jer. 7, 15. [2] Amos 9, 9. [3] Zach. 10, 9.

Hr. Wigglesworth gør den Beregning, at Antallet paa de Beboere, der i de tidligste Tider vare bosiddende i de Dale, hvis Vandstrømme flyde ud i San Juan Floden, ikke kunde benævnes ved Tusinder, men maatte tælles som Millioner. Han er ogsaa af den Mening, at man om ikke ret længe vil høre om Opdagelser i den sydvestlige Del af Colorado, der vil forbause Verdens Videnskabsmænd. (Mill. Star.)

## Mit Ønske.

Om een findes mere svag,
Lad mig støtte ham i Dag!

Er der nogen mere blind,
Jeg ham lede til dig ind!

Gør min Livsdrøm virkelig,
Som min Villie tegner sig!

Fyld mit Ønskes hele Maal!
Gør mig fast og tro som Staal!

Lad mig i din Gerning faa
Fred og Glæde — min Attraa!

Maa med Kærlighed iklædt
Jeg for Himlen staa beredt!

Gid kun nyttigt godt og smukt
Blive maa min Værens Frugt!

(Frit oversat af F. C.)

**Notits.** Vi have modtaget en Meddelelse fra England, at der indtil videre slet ikke vil blive nogen Emigration af Sidste-Dages Hellige fra Skandinavien foranstaltet, hvorfor alle Vedkommende ville for nærværende forholde sig efter Omstændighederne, og saa snart nogen Forandring i Forholdene sker, vil saadan blive bekendtgjort.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

**Indhold.**



**København, 1900.**
Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).